

E D I T U R A S C R I P T U M ®

TOT
CEEA CE
contează

De aceeași autoare,
la Editura Scriptum au mai apărut:

Tot ceea ce contează
Tot ceea ce merită

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DEESE, NICOLE

Tot ceea ce contează / Nicole Deese. – Oradea : Scriptum, 2024

ISBN 978-606-031-239-0

TOT
CEEAA CE
contează

1

Saga Familiei McKenzie
ROMAN

NICOLE DEESE

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
All that really matters
by Bethany House Publishers
a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan
© 2021 by Nicole Deese
All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Tot ceea ce contează
de Nicole Deese

© 2024 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației
autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane în viață sau decedate
este întâmplătoare și neintenționată.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN (tipărit) 978-606-031-239-0
ISBN (e-book) 978-606-031-240-6

Tiparul executat în U.E.

Pentru Mandy

Dragostea ta îndrăzneță pentru *toate lucrurile frumoase*
este o inspirație, în egală măsură ca și sprijinul tău neclintit
pentru tribul tău ales.

Sunt binecuvântată să mă număr printre.

Te ador.

*Nu faceți nimic din ambiție egoistă, nici din slavă deșartă.
Ci, în smerenie, să-i considerați pe alții mai presus
decât pe voi înșivă. Fiecare dintre voi
să se preocupe nu doar de interesele lui, ci și de ale altora.*

— FILIPENI 2:3-4 NTR

Mulțumiri

Lui Dumnezeu: Chiar și în mijlocul unei carantine globale, dragostea și tăria Ta constante m-au susținut pe parcursul scrierii (și al mâncatului de mere coapte) acestei cărți. Îți mulțumesc pentru multele Tale promisiuni pentru mine și pentru copiii Tăi preaiubiți.

Lui Tim, cel care s-a autoproclamat cel mai mare fan al meu timp de mai bine de optsprezece ani: Îți mulțumesc pentru că ai distrus toate dovezile merelor coapte pe care le-am cumpărat și mâncat în timpul termenului - limită din 2020. „Ce se întâmplă într-o carantină globală rămâne într-o carantină globală.” Și îți mulțumesc, ca întotdeauna, pentru că ai rămas un exemplu constant de dragoste pentru care mă rog ca ai noștri copii să-l găsească cu soții lor într-o bună zi... dar bineînțeles că nu înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani. Haha! Te iubesc foarte mult.

Lui Preston, Lincoln, Lucy: Mami vă iubește și vă prețuiește pe toți. Vă mulțumesc pentru încă un sezon nebunesc de termene - limită în care ați dat dovadă de o răbdare și o înțelepciune cu mult peste vârsta voastră. Vă ador pe fiecare dintre voi.

Lui Connilyn Cossette și Tammy Gray: N-am cuvinte să exprim cât de mult au însemnat pentru mine dragostea și sprijinul vostru de-a lungul anilor – și pe parcursul celor douăsprezece ciorne complete pe care le-am împărțit și recenzat una altele până acum. Dacă n-ați fi fost voi, surorile mele loiale de scris, aș fi pierdut demult bucuria primelor capitole și a finalurilor fericite. Unii ar putea spune că exagerez (ceea ce sunt înclinată să fac din când în când 😊), dar așa cum ar spune Molly și Miles, „Reverend”.

Societății de scris de pe o coastă pe alta: Un mare mulțumesc prietenelor mele – Amy Matayo, Christy Barritt, Connilyn Cossette și Tammy Gray. Retragerea noastră anuală în care punem la cale subiectele romanelor reprezintă săptămâna mea preferată din an (doar dacă nu cumva acela e anul în care ajung în cele din urmă în Irlanda... dar știți voi ce vreau să spun). De fiecare dată când suntem împreună, recunoștința mea pentru sfaturile voastre privind cărțile și viața mea se multiplică de zece ori. Vă mulțumesc că faceți parte din cercul meu de prietene.

Lui Kristin Avila, alias Regina Poveștilor: Îți mulțumesc pentru că ai răspuns la apelul meu panicat în acea zi rece de aprilie, când aveam nevoie de experiența ta (și de un șut în dos) cel mai mult. Sunt atât de recunoscătoare pentru prietenia ta (deși încă urăsc la culme cei trei mii de kilometri care ne despart). Și vă mulțumesc (ție și lui Dan) pentru că m-ați lămurit despre ce este vorba cu eroul Enneagram One. „Super Silas” vă rămâne veșnic recunoscător.

Mulțumiri speciale lui Sarah Loudin Thomas: Îți mulțumesc atât de mult fiindcă mi-ai răspuns la telefon vara trecută, când nu prea știam cum să rezolv câteva probleme logistice pe care le creasem găzduind un program condus în mod privat (precum The Bridge) pe un campus mixt (precum Conacul Fir Crest). Opinia ta de profesionistă, inima ta plină de compasiune și experiența ta în general în acest domeniu au devenit fundamentele romanului meu. Modul în care m-ai ajutat în acea zi (alături de câteva pagini de notițe pe care le-am luat în timp ce ai răspuns la multele mele întrebări!)

mi-a permis să scriu cu încredere Tot ce contează cu adevărat. (Și, bineînțeles, că orice greșeli sau scăpări pe care se poate să le fi făcut în timp ce scriam această poveste fictivă îmi aparțin în exclusivitate.) Ești minunată, Sarah!

Lui Rel Mollet, scumpa mea asistentă autoare și prietenă:

Discuțiile noastre video săptămânale (și uneori zilnice!) reprezintă unele dintre cele mai prețioase comori ale mele. Ești unul dintre oamenii cei mai admirabili și mai altruști pe care îi cunosc, și cu adevărat tu faci lumea asta un loc mai bun prin harul și bunătatea pe care le arăți tuturor. Îți mulțumesc pentru multele moduri în care m-ai ajutat să promovez și să-mi lansez cărțile de-a lungul anilor. Și îți mulțumesc în special pentru ajutorul cu jargonul legal pe care mi l-ai oferit când a venit vorba de Silas și de toate chestiile legate de contracte și avocați. Cei din Enneagram ne țin pe toți în ordine!

Grupului nostru cu care îmi împart viața (Real Life Ministries, Post Falls, Idaho): Santha Yinger, Jeff și Bobbi Deitz, și Jan și Joanie Schultz. Eu și Tim suntem atât de binecuvântați să facem parte din comunitatea voastră și să fim prietenii voștri. Vă iubim.

Grupului meu livresc și celor care îmi citesc primii cărțile: Vă mulțumesc pentru toate modurile în care mă inspirați să continui să scriu, împărtășind cu lumea iubirea voastră pentru citit. Mulțumiri speciale lui Kaçy Gourley, Lara Arkin, Renee D'Anna, Jessica Wardell, Joanie Schultz, Kedron Annotti și Rel Mollet.

Jessicăi Kirkland de la Kirkland Media Management: Îți mulțumesc pentru toți anii în care am pășit împreună în această călătorie. Curajul și determinarea ta ar face-o pe Molly să fie mândră de tine. Te iubesc.

Celor de la Bethany House Publishers: E o onoare să fac parte din familia voastră. Vă mulțumesc din nou pentru coperta S-U-P-E-R-B-Ă! Încă încerc să-l conving pe Tim să mă lase să o agăț deasupra șemineului sub formă de poster – bănuiesc că vom

TOT CEEA CE CONTEAZĂ

vedea cine câștigă. Însă serios vorbind, e coperta mea preferată de până acum. Mulțumiri speciale editorilor mei, Raela Schoenherr și Sarah Long. Experiența și sugestiile voastre în legătură cu poveștile mă ajută ÎNTOTDEAUNA să-mi îmbunătățesc arta de scriitoare și de povestitoare. Sunt recunoscătoare pentru voi amândouă.

I

Molly

Mă uimea modul în care degetele deformate de artrită ale lui Mimi Mare apucau conturul de ochi și trasau o linie perfectă de negru-smoală pe pleoapa ei superioară. Felul în care pielea ei obosită, aproape străvezie, se transforma într-o imagine de o eleganță regală cu doar câteva tușe și atingeri colorate. Pentru o fetiță de unsprezece ani a cărei mamă nu a avut niciodată un tub de rimel, aceasta era o experiență magică.

Urmăream rutina lui Mimi a mea cu coatele proptite pe măsura de toaletă ornată cu frunze aurite și sprâncenele arcuite dispărându-mi înapoia bretonului dezordonat. Rămâneam cu gura căscată, un O vrednic de o cântăreață de operă, în timp ce ea se transforma într-o adevărată capodoperă strălucitoare, plină de viață, cu trăsăturile ei cele mai frumoase expuse și subliniate, și defectele micșorate sau ascunse.

Iar în acele câteva secunde de final, înainte să își închidă sertarul cu produse de machiaj, își tampona buzele de-un roșu rubiniu, îmi întindea pensula pentru pudră și îmi spunea făcând cu ochiul:

— Molly, când te simți bine în pielea ta, e ușor să îi ajuți și pe alții să se simtă bine în pielea lor.

Îmi aplicam restul de pudră pe pomeții obrazilor mei palizi și îi zâmbeam fetei cu părul nespălat din oglindă, promițându-i că într-o bună zi voi face întocmai asta: aveam să ajut pe cineva să se simtă în felul în care mă făcea Mimi întotdeauna să mă simt. Iar acum, șaisprezece ani mai târziu și 606.000 de urmăritori pe Instagram, mi-am ținut promisiunea făcută acelei fetițe adesea neînțelese, cu fiecare tutorial în parte, de la cel cu ochii-de-pisică la cel cu buzele perfecte.

Bip! Bip! Bip!

Am închis cu un pocnet oglinda în care mi-am retușat pudra străvezie de pe față – patru din cinci rujuri, cu o rezistență mai scurtă decât o prezintă reclamele – și mi-am aranjat încă o dată părul în oglindă, înainte să urmez sunetul jalnic al cuptorului meu.

— Vezi, Ethan? Ți-am spus că voi reuși să termin înainte să se încheie preîncălzirea cuptorului. Cât mi-a luat, cinci minute? Hei, poate că ar putea fi o idee pentru o serie de postări pe viitor. „Cum să fii gata de întâlnire în cinci minute sau mai puțin.” Sau – „Cum să fii gata de întâlnire în cinci minute și cinci produse sau mai puțin” e chiar și mai bine. Apoi pot prezenta noua colecție Hollywood Nights care tocmai a sosit. O să îl rog pe Val să le includă în program.

Am cotit spre bucătărie, așteptându-mă să îl văd pe iubitul meu pe fotoliu în sufrageria mea. Doar că nu era acolo.

— Ethan?

Am introdus tava de sticlă cu pui și vin Marsala în cuptor și am ridicat platoul din lemn cu gustări, care îmi luase aproape o oră să îl pregătesc. Era cumva ciudat de satisfăcător să aranjezi brânzeturi, mezeluri, nuci, smochine și măslin.

— Puiul are nevoie de vreo patruzeci de minute pentru a fi gata, dar aperitivele merg excepțional cu vinul acela pe care l-ai cumpărat luna trecută. L-am păstrat.

M-am strecurat pe după insula din bucătărie, pescuind paharele și balansând platoul cu brânzeturi în palmă ca o chelneriță cu experiență, ceea ce nu eram. Dacă ar fi fost fratele meu geamăn aici, ar fi folosit ocazia pentru a face o glumă pe seama talentului meu de a scăpa din mâini farfuriile cu mâncare, chiar dacă nu mi se întâmplase decât o

singură dată. Evident, fusese Ziua Mulțumirii și, evident, pe platoul acela se afla curcanul nostru de douăsprezece kilograme, umplut, dar totuși, ar trebui să existe un regulament de limitare a glumelor proaste în familie.

Am continuat actul meu de echilibristică până în sufragerie.

— Sunt convinsă că apetitul tău e încă sincronizat cu ora de pe Coasta de Est, dar..

M-am oprit dintr-odată când l-am descoperit pe iubitul meu întins pe canapeaua mea, cu ochii închiși.

— Ethan?

Am lăsat aperitivele și paharele cu picior pe măsuța de cafea și m-am apropiat tiptil de el – o adevărată artă pe tocurile de 10 centimetri. M-am apropiat de el de parcă ar fi fost o jucărie cu arcul strâns, gata să sară de pe loc în orice moment, ceea ce era poate cea mai potrivită descriere a lui Ethan Carrington.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Se pare că nu conta cât timp petrecea o femeie pentru a produce machiajul perfect pentru un ochi-de-pisică, dacă bărbatul pe care dorea să îl impresioneze era inconștient. M-am lăsat jos și am fluturat palma peste fața lui, înainte ca el să înceapă să sforăie, ceea ce m-a făcut să îmi înăbuș râsul cu mâna. Acesta probabil era cel mai geros început al unei întâlniri din toată istoria întâlnirilor.

L-am acoperit cu o pătură din angora ecologică, cumpărată dintr-un butic din Canada, pe care îl promovasem toamna trecută, apoi hotărâsem să investesc în acel moment rarism. La urma urmei, mottoul preferat al lui Ethan din marketing era: *Nu pierde niciodată ocazia de a te relaționa la audiența ta*.

Mi-am șters telefonul și m-am apucat să înregistrez un *story* de zece secunde, filmându-mi adorabilul iubit adormit, un platou neatins cu aperitive și fața mea cu buzele făcute pungă. Am denumit postarea *Schimbul de fus orar este dușmanul romantismului*.

N-au trecut opt secunde că telefonul meu a început să vibreze de notificări – like-uri, comentarii, emoticoane. Un *boost* de endorfine. Tentația de a da scroll prin ele s-a dovedit a fi prea mult pentru mine. La urma urmei, managerul-devenit-iubitul meu nu dădea niciun semn că avea să se trezească prea curând, și adevărul era că și dacă

l-aș fi trezit, mi-ar fi spus să răspund la cel puțin primele douăzeci de comentarii sau ceva în genul. Ceva ce avea de-a face cu o vizibilitate și un *reach* mai bun.

Val

Ești atât de drăguță, Molly! Și la fel e și băiatul tău! Hubba hubba...

Ah, *sorry*, fato! Dar cel puțin rochia aceea lungă îți stă BESTIAL! Îmi dai un link, te rog???

N-ar trebui să irosești o zi în care părul îți stă atât de bine. Trezește-l odată!

Am dat *like* la o duzină de comentarii, am răspuns în ton cu emojiurile lor și hashtagurile creative, apoi am dat scroll la restul postărilor din pagina de noutăți, zăbovind puțin asupra ultimei postări a lui Felicity Fashion Fix, o divă obraznică și o fostă clientă a lui Ethan, care îmi furase cândva ideea unei întregi serii de pe vlog, cu două zile înainte ca seria mea să intre live. Am expirat pe nas, așa cum mă încurajează întotdeauna Val să fac, să eliberez tensiunea negativă din piept... dar nu înainte să trag cu ochiul la numărul urmăritorilor lui Felicity. 415.687. *Ce?* Cum a reușit să aibă un salt atât de mare de urmăritori atât de rapid? *Ce face?* În afară de faptul că fură ideile altor oameni, desigur.

Când Ethan a început în sfârșit să se foiască, am avut nevoie de o forță uluitoare să îmi pun telefonul pe silențios și să îl îndes între pernele fotoliului. Însă am făcut-o zămbind, pentru că asta fac doi oameni dedicați unul altuia. Sau cel puțin asta citisem la unul dintre bloggerii populari pe care îi urmăream: *Cuplurile sănătoase ignoră presiunea de pe rețelele de socializare pentru a fi prezenți social în relația lor*. Îmi salvasem acea imagine drăguță în reel-ul meu de fotografii cu doar două zile mai devreme. Eu și Ethan nu reușeam să petrecem prea mult timp față în față unul cu celălalt pentru că era plecat în călătorii de afaceri trei săptămâni din patru pe lună, dar poate că dificultatea unei relații la distanță avea să se relaxeze dacă reușeam să fim mai *prezenți social* în timpul pe care îl petreceam împreună.

— Hei, Somnorilă, am cântat din mijlocul fotoliului, unde îmi

descălțasem pantofii și îmi strecurasem picioarele înghețate sub rochie. În majoritatea zilelor, primăvara din partea de nord-est a Washingtonului nu era decât o versiune mai puțin înzăpezită a iernii. Bine ai revenit printre noi.

La sunetul vocii mele a tresărit și a clipit dezorientat.

— Molly?

— Seară minunată împreună!

Ethan se frecă din nou la ochi.

— Cât e ceasul?

M-am uitat la ceasul de pe perete, surprinsă cât de mult timp trecuse în timp ce eu doar am dat scroll la pagina de noutăți.

— Trecut de șase.

S-a ridicat anevoie în capul oaselor.

— Ar fi trebuit să mă trezești. Nici nu-mi amintesc când am adormit.

— Nici vorbă, dormeai prea bine ca să te deranjez.

Și fusese drăguț să îl văd fără un ecran în poală sau în mână. Ethan nu se pricepea prea bine să își lase munca deoparte. Dar la o adică, nici eu nu mă pricepeam mai bine.

— Și-apoi ești treaz de la ora două dimineața după ora Coastei de Vest. Mi se pare perfect acceptabil să dormi puțin – chiar și pentru cineva atât de imun la somnul de amiază cum ești tu.

Și-a trecut mâna prin cărlionții de culoarea coniacului și am simțit cum mi se oprește respirația privindu-l. Nicidecum nu arăta ca un bărbat care își petrecuse toată ziua călătorind cu avionul. Mi-a zâmbit cu aceiași ochi de un albastru azuriu cu care câștigase o mulțime de clienți – și asta mă includea și pe mine.

— Ei bine, sper că nu o să mi-o reproșezi, pentru că am așteptat cu nerăbdare seara asta. Să fiu cu tine. Expresia de pe fața lui s-a luminat, apoi s-a oprit privindu-mi concentrat fața. De fapt, este ceva foarte tare ce trebuie să discutăm. Am vrut să ți-o spun personal.

Auzindu-i tonul profesional, am simțit cum îmi transpiră palmele.

— Are vreo legătură cu agenția?

Se petrecuseră o mulțime de schimbări în Cobalt Group de curând. Majoritatea fuseseră schimbări mari – sponsori mai mari care au devenit parteneri cu influencerii lor contractați, ceea ce însemna

cecuri mai mari, recomandări mai bune și o sumă mai frumoasă la final. Dar nimeni nu era imun la natura volatilă a industriei. Întotdeauna exista cineva care dorea să urce în top. Cineva dispus să facă mai mult, indiferent de preț.

— Stai puțin, am spus, amintindu-mi de pui. Înainte să spui ceva, trebuie să văd de cina noastră.

Ca la un semn, soneria cuptorului a sunat chiar în timp ce mă străduiam să mă ridic în picioare pentru a porni spre bucătărie. Dar mâna lui Ethan s-a întins după a mea și m-a tras spre el. Mi-a ținut brațul în așa fel încât să mă rotesc ușor încoace și încolo.

— Arăți chiar foarte bine, scumpo. Rochia asta este perfectă. Fanii tăi au ales-o?

— Ai ști dacă ai mai arunca un ochi pe paginile mele nu doar o dată la câteva săptămâni, l-am tachinat eu în timp ce mi-am legănat șoldurile pentru a scoate în evidență fluturarea fusteii peste picioarele mele goale. Din nou, sondajul online pe care-l organizasem se dovedise infailibil. Această rochie lungă câștigase în cursă, înaintea altor trei variante, aliniată sub categoria „Cea mai bună rochie pentru o întâlnire romantică acasă”, depășindu-le pe celelalte cu aproape șapte mii de voturi.

I-am ciupit ușor obrazul și mi-am scos mâna dintr-a lui.

— Trebuie să scot puiul din cuptor, dacă nu vrem să mâncăm tăciuni la cină. M-am îndepărtat de canapea, pornind spre bucătărie. O, și să nu crezi că am uitat că mi-ai promis că îmi faci poze în timp ce erai la Fashion Week.

El chicoti și își scoase telefonul din buzunarul de la spate.

— Am reușit să fac câteva, dar mă îndoiesc că se vor ridica la nivelul așteptărilor tale împăratești. Nu putem fi toți influențeri de top.

Modul de hiperviteză în care funcționa Ethan de obicei nu îi lăsa suficient timp pentru a face o poză de calitate la ceva. În ultimele nouă luni de relație, primisem destule selfie-uri neclare – Ethan în fața podului Golden Gate la un triatlon, Ethan în echipament de scufundări pe coasta din Fiji, Ethan sărind dintr-un aeroplan. Pozele nu aveau prea mult context, în afara pomeților și a ochilor lui scânteietori – semnele lui distinctive, dar chiar și din haosul fotografiilor lui, pasiunea lui de a smulge vieții tot ce îi putea da era palpabilă.

Personalitatea lui Ethan gen cu-toată-viteza-înainte-fără-frâne mă descoperise la timp.

După atât de mulți ani în care jucasem rolul marginalizatului într-o familie care alerga după lucruri intangibile, în sfârșit mă înțelegea cineva – chiar credea în mine.

Până apuca tava cu pui să se răcească pe aragaz, îi pregătisem o farfurie cu brânză gouda afumată și salam uscat de pe platoul cu aperitive, aranjând și câțiva biscuiți sărați pe margine, și apoi i-am turnat niște vin roșu într-un pahar. Le-am pus pe amândouă pe masă și m-am așezat lângă el. Nu se atinse de niciuna dintre ofrande.

În schimb, s-a așezat pe marginea canapelei, ca și când ar fi fost gata să o ia la fugă.

— Scumpo, m-am întâlnit cu domnul Greggorio ieri. Cu privire la tine.

La mine? Domnul Greggorio era partenerul lui Ethan la Cobalt, având cu treizeci de ani mai mult experiență în conducerea unei agenții de marketing de succes. Numele lui îmi provoca mereu un fior de emoție, poate pentru că Ethan nu vorbea despre el decât folosind titlul de „domnul Greggorio”. La urma urmei, poate că italienii bogați, care dețineau iahturi și se ocupau de diverse personalități din industria de divertisment, talente și afaceri, nu aveau nevoie de un prenume

— Dar cifrele mele sunt în creștere. Tocmai am trecut de pragul de șase sute de mii.

Ethan își arboră magnetismul pentru care era faimos.

— O, știe asta. A stat cu ochii pe tine. De fapt, a făcut mult mai mult decât atât.

La asta nu aveam ce să mai spun. Nimic. Domnul Greggorio nu avea de-a face cu influenceri mărunți ca mine. El se ocupa doar de clientela VIP de la Cobalt – era partenerul liniilor de producție asociate cu sponsori și companii care erau în topul brandurilor și al corporațiilor din lumea întregă. Nici măcar nu eram sigură că mă ținuse minte după ce ne întâlniserăm prima oară anul trecut când semnasem un contract ca influencer cu ei – mă rog, unul de nivel mic. Cifrele mele abia dacă ajungeau pe atunci la pragul de o sută de mii, iar brandul meu nu era nici pe departe focusat. Însă Ethan credea

în talentul meu, în ceea ce puteam face pentru industria modei și a cosmeticelor în general, și semnase contractul cu mine pe loc.

Ieșisem prima oară împreună două luni mai târziu. Mă scosese la cină la Space Needle – aflată la doar o oră de zbor de Spokane, Washington.

Acum se ridică în picioare și începu să se plimbe de colo-colo prin sufrageria mea, pantalonii lui din postav fără dungă se îndoiu la fiecare pas fără a se șifona nici măcar un pic – un miracol al modei ținând cont de starea lui de hibernare de mai devreme. Se opri fără niciun avertisment și se răsuci pe călcâie.

— Zice că ai acel *ceva*. Calitatea aceea specială care îi separă pe imitatorii de stofa adevărată. Zâmbetul îi scoase în evidență dinții albiți de curând. Ai vreo idee cu cât de mulți clienți a avut domnul Gregorio de-a face de-a lungul vieții?

Dacă înainte fusesem uluită, acum încremenisem de-a dreptul. Am scuturat ușor din cap.

— Mii, spuse râzând. *Mii*, Molly! Ochii îi scânteiară sălbatic. Și nu sunt singurul căruia i-a spus asta. Te-a pomenit în fața mogulilor media de la Netflix. Ei caută talente noi pentru o nouă serie de stare de bine care va rula în anii următori. Iar răspunsul lor a fost „*Molly McKenzie este deja în vizorul nostru.*”

— *Cum?* am sărit de pe canapea, neștiind ce să fac cu corpul meu decât să rămân cu gura căscată și să îmi ridic brațele ca o pasăre ce nu învățase încă să zboare. Nu te cred. Nu se poate. Mă minți. Nu poate fi adevărat. Spune-mi că mă minți. O șoptă răgușită, de nerecunoscut îmi ieși din gură – *Minți?*

El râse.

— Nici chiar eu n-aș fi în stare să scornesc o minciună atât de reușită.

M-am aruncat în brațele lui, iar el m-a prins de talie și m-a învărtit în aer.

— O, Doamne! Știu că spuneai că se va întâmpla într-o bună zi, dar tu mi-ai dus brandul pe culmi la care eu nici n-am apucat să visez... Chiar nu-mi vine să cred că se întâmplă asta cu adevărat!

Ethan m-a lăsat jos și mi-a cuprins fața cu palmele.

— Câtă vreme rămâi concentrată la obiectivele ce îți stau înaintea,

voi munci să aduc la viață cele mai nebunești visuri ale tale. A zâmbit în timp ce m-a lăsat să îi procesez cuvintele. Dar înainte să te pot înscrie pentru audițiile oficiale la producători de la vară, trebuie să eliminăm orice punct slab potențial din CV-ul tău, pentru a-i îndepărta pe ceilalți concurenți.

— Absolut, desigur.

Norul de euforie care îmi cuprinsese toată ființa doar cu câteva clipe înainte păru să se spulbere ușor. Ethan se întinse după geanta diplomat și uite-așa, Managerul Ethan îl pofți pe ușă afară pe Iubitul Ethan.

— Am notat câteva obiective-cheie pentru tine, în timpul ultimului meu zbor. Știi cât de mult îți place să îți vizualizezi obiectivele.

— Așa e. Mulțumesc. Privirea mi-a alunecat spre geanta lui în timp ce îi deschidea încuietorile. Orice trebuie să fac, voi face.

Un zâmbet abia schițat ridică colțul gurii lui Ethan.

— Exact asta i-am spus domnului Greggorio că vei zice.

A îndepărtat repede platoul cu aperitive și paharele de vin pe o măsuță laterală aflată deoparte.

— Deci, vrei să trecem chiar acum prin toate astea? l-am întrebat, aruncând o privire la cina care se răcea.

— Așteptarea e timp pierdut.

Un citat din Ethan, dacă exista așa ceva. Ethan nu era cineva care să considere răbdarea drept o virtute.

— Exact.

Am luat lista din mâna lui, iar privirea mi s-a blocat imediat pe primul obiectiv din listă.

1 milion de abonați.

— Un milion de abonați? Până la sfârșitul lui august?

— Nu e ușor niciodată să câștigi un avans.

Mi-am ridicat ochii întrebători spre privirea lui încrezătoare.

— Dar asta e...

Din principiu, nu am rostit cuvântul *imposibil*, dar dacă exista vreun moment potrivit pentru acel cuvânt, acesta era acela.

— Asta înseamnă aproape patru sute de mii de abonați în trei luni.

— Da, așa e. Și am o strategie pentru a ajunge acolo.